

Nieuwsbrief

VS-WETENSCHAPPERS VERANDEREN RADICAAL VAN MENING

«Medicatie tegen ADHD werkt niet»

LEUVEN — Langdurig medicijnen voorschrijven aan kinderen met ADHD, zoals Rilatine en Concerta, heeft geen zin. Na drie jaar werken ze niet beter dan therapie. Dat concluderen Amerikaanse wetenschappers die sinds de jaren negentig 600 ADHD-kinderen volgen.

Dezelfde Amerikanen beweerden in 1999 nog het omgekeerde over ADHD, een aandachtsstoornis met hyperactiviteit: één jaar medicatie werkte juist beter dan gedragstherapie. Sindsdien nam het voorschrijven van pillen overal enorm toe. Ook in Vlaanderen, waar één op de twintig kinderen ADHD heeft, is het gebruik van medicijnen verdrievoudigd. Acht jaar later maken de wetenschappers een bocht van 180 graden.

«Ik denk dat we het positieve effect van medicatie toen overdreven hebben», aldus professor William Pelham van de universiteit van Buffalo in het tv-programma *Panorama* van de BBC gisteravond. «We dachten echt dat kinderen dankzij langdurige medicatie op betere resultaten zouden uitkomen. Dat bleek niet het geval. Wat we wel zagen, is dat de groei van de kinderen werd afgeremd.»

TIWJFEL

De Vlaamse professor kinder- en jeugdpsychiatrie Marina Danckaerts (UZ Leuven) be-

vestigt dat medicatie voor ADHD de groei kan afremmen, «omdat de eetlust vermindert». Ze vindt ook «dat de wetenschappers in 1999 wat bescheidener hadden kunnen zijn», maar die studie klopte wel degelijk.

De professor heeft juist twijfels over de nieuwe MTA-uitkomsten (*Multimodel Treatment Study of Children with ADHD*). Het onderzoek werd stopgezet, legt Danckaerts uit. De deelnemende kinderen - toen tussen zes en acht jaar - mochten van behandeling veranderen. «Ze hebben de kinderen na drie jaar nog eens onderzocht. Ze zagen geen verschil meer tussen het effect van de behandelingen. Zo kan je toch niet concluderen dat therapie beter en medicatie slechter is? Bovendien was er na drie jaar geen enkel kind meer bij dat nooit medicatie had gebruikt.»

Danckaerts voegt er nog aan toe dat de Amerikaanse wetenschappers het niet eens zijn over de resultaten van de MTA. «Het is jammer, maar of langdurige medicatie een wezenlijk verschil maakt bij de behandeling van

”
Toch hebben die medicijnen al voor heel veel kinderen een wereld van verschil gemaakt

PROF. MARINA DANCKAERTS

ADHD is dus nog altijd niet aangetoond. Wij hebben in Vlaanderen altijd een bredere aanpak gehad: therapie én medicatie. Al vrees ik dat ook bij ons meer kinderen medicatie krijgen dan therapie. Vaak hebben de ouders al zolang gewacht en zijn er zoveel problemen dat ze direct 'ja' zeggen tegen medicatie. Toch hebben die medicijnen al voor veel kinderen een wereld van verschil gemaakt.» (KS) Kos

Voorpagina van Het Laatste Nieuws op 12 november 2007

Volgt XTC Rilatine op als ADHD-medicatie?

De fraude rond het drogeren tot dwangmatig psychotisch wordt meer en meer duidelijk.

Twee jaar geleden (november 2007) slaagde Novartis er nog in om met veel geld, Prof.Danckaerts op de frontpagina's van de media (hier de frontpagina van Het Laatste Nieuws, 12/11/2007), te laten stellen dat Dr.Pelham (State University of New York in Buffalo) verkeerd was, omdat volgens de procedure, de acht jaar durende follow up, nog niet was afgelopen.

Immers, toen al bleek (na 6 jaar onderzoek) dat na 14 maanden behandeling er geen verschil meer was in concentratie en gedrag tussen behandelde en niet-behandelde patiënten.

Nu zijn de acht jaar wel voorbij en de conclusie is net dezelfde.

Ook die van Dr.Pelham.

Waaruit blijkt dat methylphenidaat duidelijk geen stoffetjes heeft toegevoegd om de kinderen te genezen en evenmin op een blijvende manier, chemische onevenwichten zou hebben hersteld.

De fabeltjes daarmee zijn alvast al uit de wereld geholpen.

Kinderen hebben geen neurobiologische aandoening van stoffetjestekorten en van biochemische onevenwichten.

Methylphenidaat heeft dus niet gewerkt zoals men het wou en zoals men het iedereen wou doen geloven, door sprookjes daarover aan de man te brengen.

De wel schadelijke werkingen waaraan de behandelde kinderen leden, worden ijverig met woordenkramerij omzeild.

Zo worden de groeistoornissen bij het gebruik van doping, gemeld als een vaststelling, waarbij onbehandelde kinderen gemiddeld groter waren en zwaarder wogen.

Negatieve resultaten op lange termijn kregen een fantoomuitleg (nieuwe sprookjes), en als die niet klopte, probeerde men iets anders.

Zie ook de gekende stoffetjestheorie, waarover nu intussen al niemand meer spreekt.

Academisch voelde men de bui al hangen, want in april organiseerde Prof.Dr.Buitelaar in zijn biotoop al een wetenschappelijk kransje, waarbij de deelnemende en sponsorende farmaceutische bedrijven gesmeekt werden, om versneld met nieuwe ADHD-medicatie voor de propen te komen.

http://www.ru.nl/actueel/persberichten/evidence-based/dementie_en_adhd/

Een nieuwsbrief met een overzicht van opstapel staande ADHD-medicatie

Dementie en ADHD: Ontwikkeling van medicijnen moet sneller

Datum bericht: 31 maart 2009

De ontwikkeling van een werkzaam en veilig geneesmiddel is een lang en zeer kostbaar traject. Tijdens dit traject zijn farmaceutische industrie en onafhankelijke onderzoeksinstituten, zoals universitaire medische centra en universiteiten, elkaars partner. Deze samenwerking kan leiden tot indrukwekkende resultaten, maar herbergt ook mogelijke belangenconflicten. Aan dit onderwerp, speciaal gericht op geneesmiddelen tegen dementie en ADHD, wijdt het UMC St Radboud op 17 april een symposium.

Nieuws

Agenda

Wetenschapsagenda

Persberichten

De hoogste tijd meteen, voor een therapeutische indicatie voor XTC?

Waar evidence nu al uitwijst, hoe doeltreffend het middel kan zorgen voor de broodnodige rust in de hoofden van iedereen.

Veertig jaar geleden, bestond voor Rilatine, zoals nu voor XTC, toen ook geen therapeutische indicatie.

Tot voor MPH een ziekte werd uitgevonden en de werking ervan als onbekend werd uitgeroepen.

The MTA study's eight-year follow-up data have now been published (J Am Acad Child Adolesc Psychiatry, 2009 Mar 23; Epub ahead of print), and confirm the initial announcement made last year: any benefits of drug therapy disappear within 14 months and, even at that time, led to no differences in behaviour and ability to concentrate between those taking an ADHD drug and those who never had.

Dr Pelham is concerned that some of his colleagues in the MTA study knew early on—possibly as early as 1999—that the drugs offered no long-term benefit. In one interview, he said that his colleagues had “repeatedly sought to explain away evidence that challenged the long-term usefulness of medication. When their explanations failed to hold up, they reached for new ones” (Washington Post, March 27, 2009; page A01).

The latest MTA report also suggests that the drugs could be harming the children's physical development. The children who took an ADHD drug for 36 months or more were, on average, 1 inch (2.5 cm) shorter and 6 lb (2.7 kg) lighter. But this, too, has been reinterpreted by the NIMH. In the above-mentioned 2008 press release, it said that the children not on medication “grew somewhat larger”.

Dr Pelham has been attacked by co-author Dr Peter Jensen, a former director of the NIMH who continues to speak on its behalf. He claims that Pelham was the only MTA researcher to take away “the silly message” that the study questioned the long-term effectiveness of the drugs.

But this is not true. Brooke Molina, associate professor of psychiatry and psychology at the University of Pittsburgh, says the data don't “support that children who stay on medication longer than two years have better outcomes than children who don't”. In an e-mail to Dr Pelham and others, she said that the academic reviewers “thought we were bending over backward (inappropriately) to dismiss the failure to find medication effects at eight years”.